

KALANDOK A LÁTHATATLAN FRONTON

On
ingyen
hirdethet!

kém
vadászok

Nr. 9

59.- Ft

NEMERE
ISTVAN

A

Köstler-
akció

MEGJELENIK
HÁTHETENTE

Nemere István

A Kötler-akció

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-572-8

A tank már egészen közel volt, amikor Harry fedezékbe ugrott. Földet hányva láncfalpaival, dübörögve közeledett. Éppen jókor – a páncélos lövegsövén tűz csapott ki, valami elképzelhetetlen gyorsasággal süvített el a férfi feje fölött, és valahol becsapódott. Rémisztő robajjal dőlt össze egy ház. Por terjengett, csípős füst követte a lövedékek útját. A férfi nem szólt társaihoz, ugyanúgy lapult, mint azok. Jól tudták: az előrenyomuló csapatok egyes szertenyülő ágai olykor összeérnek valahol, a frontvonal élén. És ők most éppen az élén álltak.

– Kivárjuk? – kérdezte mellette valaki, a zajban alig hallotta, így nem ismerte fel a hangot.

– Mi mást tehetnénk? – kiáltotta vissza. Közben újabb löveg dübörgött valahol a közelben, sebesen adta le a lövéseit, a becsapódások most távolabbról szóltak.

A német osztag ekkor érte el a falu szélét. A tankok elszárguldtak a földbe vájt állások között, a mögöttük rohanó katonák nem is figyeltek a mélyükben lapuló emberekre. Civileknek hitték őket, nem látták öltözetüket. Ők francia katonákat kerestek, sejtették, legalább egy órája elmenekült innen az utolsó katona is a 34-es hadosztályból, amelyre ennek a vidéknek a védelmét bízták. A németeknek félelmetesen jó információik voltak a velük szemben álló fronthadosztályokról.

– Maradjunk még – mondta Harry. Néhány páncélautó jött az úton, oldalukon a német kereszttel. A levegőben két Messerschmitt húzott el, valahol a távolban géppisztolyok ugattak. Negyedóra múlva beállt a csönd: Először nem hitték el, hogy már vége. Át is ment a front...? Hát, csak ennyi volt?

A csönd rájuk szakadt. Valahonnan a távolból hallottak még súlyos lövéseket, és az égen ismét elhúzott egy repülőgép. De már elég magas szállt, tehát a közelben nem zajlanak harcok, vélte Harry. Órájára nézett. Délelőtt tíz óra múlt. A májusi Nap erősen tűzött, de az égbolt szélén néhány szürke felhő már valóságos falat alkotott.

– Messze vagyunk még? – kérdezte egyik embere. Hárman voltak, és Harry már itt Franciaországban találkozott velük. Jól beszéltek németül, akárcsak *parancsnokuk*, Harry. A Főnök szerezte őket valahonnan, talán szintén a titkosszolgálatról, csak egy másik osztályról. Nem látszottak félénk embereknek. Bob mindössze huszonegy éves volt, nyurga, szőkés – igencsak hasonlított egy igazi német katonához. Amíg ki nem nyitja a száját. Szerencsére inkább csak mosolyog, és a többiekre hagyja a mondanivalót. Például Willy-re, aki elmondása szerint félig német származású, no, ő aztán tud beszélni, sőt általában többet is a kellesténél. Igaz, ezen az úton ő is elég hallgatag – talán a veszélyérzet teszi? Néha órákig nem szól, aztán megered a nyelve. Willy alacsony, világos szemű, barna hajú, élénk férfi volt, már csaknem harmincéves. Harry helyettesének nevezte ki a Főnök, mielőtt elindultak. A másik férfi Yves volt, szintén *keverék*, félig francia, félig angol, aki adott esetben a tolmács szerepét kellett hogy játssza. Teljesen érdektelen külsejű fiatalember volt, szeszínű hajjal, fanyar mosollyal, vékony alakján lötyögött a kölcsönegyenruha.

Most hát meglapultak. Aztán újabb zaj közeledett. Harry óvatosan kilesett a lövészároknak tervezett gödörből, amit tegnap ilyenkor alighanem a francia katonák és civilek ástak hamarjában. Nem túl nagy szakértelemmel. Német katonai teherautók vonultak át a falun hosszú sorban. Nem álltak meg. A francia parasztokat nem lehetett látni. Harry maga elé meredt – hát igen, ez nagyon gyorsan jött. A front sebesen vonult dél felé. Május tizedikén indult meg a németek általános támadása Belgium, Hollandia és Luxemburg ellen – az igazi és egyetlen célpont persze Franciaország volt.

Meglepően gyorsan nyomultak előre Hitler katonái. Harry rejtékhelyén egy pillanatra lelki szemei előtt látta a Főnököt. A kopaszodó férfi ritkán volt olyan gondterhelt, mint most. Egy összevissza rajzolgatott térkép fölé hajolt.

– Három hadsereget vontak össze a németek a tengertől a svájci határig. Százharminchat hadosztályt, érti, Harry...? Ez több mint hárommillió-háromszázezer ember! Félelmetes erő, nem tudom, volt-e valaha ennyi ember egyetlen célra összpontosítva a világtörténelem folyamán... Tíz páncélos hadosztály is van köztük, tehát nyilvánvaló, hogy elérik a franciákat, méghozzá a Maginot-vonal sem tudja majd megállítani ezt a társaságot. Félek, hogy elkésünk. Gyorsak ám az átkozottak... Kétezerhatszáz harckocsi tör előre ezekben az órákban, és mire maga meg az emberei odaérnek a tettheylyre, bizony eltelik még néhány nap...

Hát, eltelt néhány nap. Runstedt vezérezredes A hadseregcsoportja a maga 45 hadosztályával megállíthatatlan erőnek bizonyult. A franciák a La Manche csatorna és a svájci határ között egy 650 kilométeres szakaszon próbálták ellenállni, egyszerre mindenütt, de ez nem sikerülhetett. Előbb a német légierő, a Luftwaffe gépei pusztítottak – csapásai alatt tönkrementek a repülőterek és a vasúti csomópontok, így a franciák, belgák, hollandok mozgása korlátozottá vált. Közben északról, északkeletről dübörögtek a páncélosok... A francia védelem – bár ezt Párizsban akkor még sokan nem is sejtették – ezekben a napokban kezdett összeomlani.

De most csönd volt. Május 20-án egy észak-franciaországi kis falu közelében négy férfi lapult egy elhagyott lövészáróban. A németek már elmentek. Vagy... úgy igazán csak most érkeznek?

Harry óvatosan felemelkedett, kinézett. Motorzúgást hallott. Egy oldalkocsis motoron német futár szárguldtól dél felé, nyilván

a vezérkartól küldték a harcoló alakulatok után. Az éter is biztosan tele van rádióadásokkal. Nagy forgalom lehet most a levegőben – bár a két nap alatt, amióta elindultak Párizsból, nem láttak a levegőben harcoló francia gépet. Odafönt is von Runstedt volt az úr – Göring marsall Heinkeljei és Messerschmittjei révén.

– Gyertünk!

A férfiak kiugráltak a leshelyről és gyors léptekkel mentek a falu közepe felé. A községházán még ott lengett a francia trikolor, de eleinte senkit sem láttak. Végre felbukkant egy öregasszony – a német egyenruha láttán ijedten visszahúzódott. Harry utána ment és természetesen németül szólította meg. Az asszony csak intett és szemében undorral és félelemmel csapta be a kaput. „Ha igazi németek lennének, akiknek látszunk, most fegyverrel nyitnám ki azt a kaput”, gondolta a férfi, keze a pisztolyra csúszott. Nem leplezhette le magát. Szerencsére Bob meglátott egy autót:

– Gyertek! Ez a miénk!

A tér túlsó oldalán, a kis pékműhely előtt állt a fekete kocs. Harry nem ismerte fel a márkáját, de ennek úgysem volt jelentősége. A jármű közeledtükre pöfögni kezdett és majdnem elindult. Vezetője látva a közelgő ellenséges katonákat, szeretett volna elszelelni. Bob a levegőbe lőtt, mire a tulajdonos – vékony, ijedt kis ember apró bajusszal, micisapkával – egészen olyan volt, mint a német propagandafilmeken a francia átlagpolgár – azonnal kiugrott és feltartotta a kezét.

– Rekviráljuk a kocsit! Rakja ki a holmiját! – parancsolta Harry. Egy nagyon rövid pillanatig érezte, milyen jó dolog lehet megszálló sereg tisztjének lenni. Bármit megkívánhat, bármit akarhat! Parancsainak mindenki engedelmessé tartozik – mert aki nem, azt büntetlenül lelőheti, akár saját kezűleg is. Kiélheti gyilkos ösztöneit, pusztíthat, rombolhat, rabolhat. Kincseket gyűjthet, és biztosan sokan tesznek is így. Addig szerényen, vagy egyenesen szegénységben élő német családok kezdenek váratlanul gyarapodni, a megszálló katonák nagy csomagokat küldenek haza... *Véletlenül* hozzájuk került ékszerek, festmények és más javak cserélnek így gazdát, a határon túlra is. Minden közkatona császárnak képzelheti magát, és talán azzá is válik órákra, napokra, hetekre egy megszállt területen.

Yves, a tolmács fordította. Nagyon jól beszélt a nyelvet, hiszen elzászi francia volt. A pék rásandított, de nem mert szólani. Elkésett a meneküléssel...? A pékség ajtajánál ott állt a családja. Elhízott asszony két kisgyerekekkel. Mi vár rájuk, ha itt maradnak...? De hiszen az óriási többség mindig ott marad, ahol lakik, nem ők töltik meg az utakat, nem ők hurcolják kis batyuikat kerékpáron, kézikocsin, gyalog. Éppen elég ilyent láttak idefelé jövet. Harry megkeményítette a szívét. A feladat, amiért a főnök ideküldte a frontvonalra, sokkal fontosabb, mint egy falusi pék családjának biztonsága. Ha itt marad, éppen úgy megúszhatja a háborús időket, mintha elmenekül. És odakünn az úton éppenséggel telibe találhatja egy bomba...

Aminthogy őket is. Harry ellenőrizte, hogy tele van-e a tank, Bob félreállította a franciát, kidobálták a poggyászát. Az asszony sírva fakadt, de azok négyen megerősítették szívüket, úgy tettek, mintha nem látnák. Különben is, *németek* voltak... és annak látszottak. Igazi egyenruhájuk, rangjelzéseik voltak, maguk között most németül szóltak, fegyvereiket fenyegetően lóbálták. Egészen belejöttek. Willy ült a volán mögé, Yves és Bob hátra. Harry belendült a vezetőülés mellé. Willy gázt adott.

– Messze még a célpont? – kérdezte.

– Innen vagy hatvan kilométerre – felelte Harry elgondolkozva –, csak azt nem tudom, mire odaérünk, még a franciák lesznek-e ott az urak, vagy már a németek...?

– Gondolja, hogy az emberei sikerrel járnak? – kérdezte a belügyminiszter.

A londoni palota ablakain nem láthattak ki. Az elsötétítő-függönyök szinte légmentesen lezárták a nyílásokat. A nagyváros a német bombázók támadásaitól tartott.

– Én mindenesetre reménykedem – felelte a Főnök. Csak aznap reggel érkezett vissza a kontinensről. Dél-Franciaországból hozta egy brit katonai szállító gép *Smith* álnéven. Nem ő volt a gép egyetlen civil utasa. A titkosszolgálaton kívül még más szervezetek is nyakra-főre menekítették ki embereiket a megszállással fenyegetett országból. De most persze mindegyik már nem gondolt. Amint lábát egy London környéki katonai repülőtéren a betonra tette, azonnal tettekész volt ismét. A háború lényegében nem más – szokta mondogatni bizalmasainak –, mint harc az idővel. Nem az ellenfél a fő célpont, hanem az idő. Ha mi valamit hamarabb érünk el, mint ő, ezáltal azt elveszük tőle, ő azt már nem szerezheti meg, a miénk lesz. Akár egy földrajzi pont, akár valamilyen nyersanyag, vagy egy ország lakosságának a rokonszenve – mindegy, mi az. Aki gyorsabb, az marad életben, annak nagyobb az esélye a további harcra is.

– Hát ez nem sok – a miniszter fáradtan meredt maga elé. A puha szőnyegen csak ők ketten álltak. A díszes íróasztal most színházi kellékké lett, nem volt igazi szerepe, a két férfi csak egymást nézte, már amikor egyáltalán felnéztek. Évek óta ismerték a másikat, nem igazán voltak kíváncsiak. A körülöttük – egész Európában! – zajló események nagy súllyal neheztedek rájuk és

fontosabbak lettek minden régi emléknél.

– A legjobbakat küldtem, akiket az adott pillanatban fel tudtam hajtani – folytatta a Főnök monoton hangon. – És előkészítetem a visszatérésüket is. Ami legalább olyan fontos, mint az, hogy elérjék a célhelyet.

– És az *ottaniak*?

– Már csak ketten maradtak, mert a franciák mozgósították az állampolgáraikat. Az anyag jól el van rejtve, erről biztosíthatom, uram.

– A megsemmisítés nem jött szóba?

– Nem lenne ajánlatos. Az anyag igen értékes, ugyanakkor nem túl terjedelmes, és nagyon jó lenne, ha megkapnánk.

– Láta ma délután a térképeket?

A hadműveleti térképekre gondolt, természetesen. A Főnök bólintott, és nem fordult a fal felé. Csaknem a padlóig lógtak ott a különféle színű térképek. A miniszter biztosan gyakran állt előttük. A Főnök ehelyett így szólt:

– Az én embereimnek nem számít a térkép, uram. Akár franciákkal, akár németekkel találkoznak ott, mindenképpen megszik, amire kértem őket. Olyanokat választottam, akik nem ismernek akadályt.

– Dél elmúlt, amikor a keskeny, poros országúton váratlanul németek bukkantak fel előttük. Egy teherkocsioszlop közeledett, élén néhány dzsip és egy páncélautó. Igyekeztek félreállni, de így is nehezen fértek el. Egy őrnagy hajolt ki a dzsipből:

– Főhadnagy, jelentsen! Harry kiugrott a kocsiból, feszes vigyázzba vágta magát. Amikor pár évvel ezelőtt Berlinben volt nagykövet az apja, az évek során éppen elég alkalmá volt megfigyelni a német katonákat. Az elmúlt két hétben pedig főleg ezt gyakorolták a Főnök embereivel.

– Horst Köstler főhadnagy a 12-es felderítőszázadtól jelentem: különleges megbízással útban vagyunk Amiens városa felé!

– Parancsa van?

– Természetesen, őrnagy úr! – Harry belső zsebébe nyúlt, ahol valóban lapult egy – igaz, angol nyomdában hamisított – nyílt parancs. Ebben ő és három név szerint is felsorolt embere a 12-es század parancsnokától kapta az utasítást, hogy egy Amiens környékén lévő kolostort kutasson át, nem halmozott-e fel ott fegyvereket a francia titkosszolgálat?

Az őrnagnak azonban ennyi is elég volt, a papír nem érdekelte. Ehelyett figyelmeztette *Köstler* főhadnagyot:

– Mögöttünk a franciák még keményen védekeznek itt-ott! Ajánlom, legyen éber, főhadnagy!

– Természetesen, őrnagy úr! – ismét tisztelgett. Az őrnagy hanyagul intett és a konvoj továbbindult. Amint elhaladt mellettük az utolsó katonákkal megrakott teherkocsi is és lassan eloszlott a por, Harry elővette térképét:

– Ha ez így megy tovább, talán csak estére érünk oda.

A folyóparton álló kis barna pont mellé annak idején odanyomtatták: St. Denis. Amienstől délnyugatra, dombvidéken helyezkedett el. Innen bizony még elég messze volt. Már délután volt, igaz, a Nap még sütött, de néha nagyon szürke felhők takarták el. Valahol a távolban fegyverek dörögtek. Most nem láttak repülőgépeket.

Elhúztak egy kis tó, majd egy vasútvonal mellett. A töltésen kanyargó sínek egyszer csak eléjük kerültek.

– Lebombázták – mondta Willy. A sínek nem messze az átjárótól felmeredtek a levegőbe, egy bombatölcsér tátongott idegen testként. Döglött tehén hevert a közelben, alighanem a töltés oldalán legelt, amikor egy német pilóta használhatatlanná tette ezt a szárvonalat is.

– Gyerünk tovább! – parancsolta Harry lehangoltan.

Délután három óra körül váratlan akadály került eléjük.

Egy hídhoz közeledtek. A folyó – a neve nem volt a térképen – elég keskeny volt, de azért autóval átkelni rajta nem lehetett. A híd előtt sisakos német katonák álltak. Fegyvert fogtak a közeledő autóra. Harry kipattant és rájuk harsogott. De felbukkant egy főhadnagy, ejtőernyős jelzésekkel a mellén.

– Különleges megbízatás? – kérdezte röviden.

– Igen, ezért kérem, főhadnagy, mielőbb engedjen át.

– Megmutatná a parancsot? – kérdezte amaz. Huszonéves volt, akárcsak Harry, ugyanolyan az egyenruhája, a modora. Keskeny a homloka, makacs a szeme. Harry sejtette, baja lesz ezzel az emberrel. *A megmutatná?* – persze azt jelentette: mutassa meg, de azonnal. Harry nyugodt arccal vette elő a papírlapot, közben keze hátrébb csúszott. Neki csak pisztolya volt. Willy mozdulatlanul ült a volánnál, de Yves és Bob alighanem lövésre készen tartották a géppisztolyukat...

A német tiszt olvasta a nyílt parancsot. Harry keze már a pisztolyra csúszott, körülnézett. Négy katona és egy főhadnagy, ez nem tetszett neki. Sehol egy beosztott altiszt, legalább egy őrmester? És mivel jöttek ezek ide? Vége a híd túloldalán, egy őrbódé mögött megpillantott egy dzsipet. Olyan ejtőernyősök, akiket egyelőre a frontvonal mögött visznek közvetlenül, de ha szükség lesz rájuk, valamilyen elfoglalt francia repülőtérről bármikor átdobhatnak a frontvonal elé. A korlátnál állt, lenézett. A folyó sárgás vize homokot, szemetet hordott, lerakta a közeli kanyarban. Mást nem látott a közelben.

A Nap elbújt, a tiszt arca elfelhősödött:

– Tudja, mi ez? Egy hamisítvány!

– Ez a 12-es felderítőszázad parancsnokának... – kezdte volna Harry, de már érezte, baj lesz. *Baj van.* Ez a főhadnagy tud valamit...

– Ismerem a 12-es század parancsnokát, nem ez a neve. Maguk francia kémek, a mi egyenruhánkban! – a tiszt gyorsan pisztolyt rántott, szólt volna valamit a katonáinak, alighanem ugyanezt parancsolta volna nekik. De ekkor Harry már előhúzta kezét teste mögül, ujjai között a pisztollyal...

Mielőtt egyik tiszt is lőhetett volna, Willy a térdéről felrántotta fegyverét, kitette a leeresztett ablakon és valósággal elkaszáta a főhadnagyot. Fűlsiketítő volt a hangzavar. Bob a kocsis másik oldalán ugyanezt tette a két katonával, akik az autó mellett álltak. Harry félfordulatot tett és kétszer lőtt. A hídon álldogáló másik két katona még meg sem mozdult, amikor egy-egy golyót kaptak a bordáik közé. Az egyik estében még elsütötte géppisztolyát, de már csak görcsbe ránduló ujjai feszülhettek a ravaszra, céltalanul. A golyók a híd aszfaltját tépték, aztán a lyukak mellé zuhant egy test.

Öt másodpercig sem tartott az egész. Mire Yves is felemelte volna, géppisztolyát, már nem volt kire lőnie... Fejét csóválva szállt ki az autóból. Mielőtt Harry megparancsolta volna, vérbeli kém módjára megkezdte a halottak eltüntetését. Harry maga is segített neki. A holttesteket egyenként átdobálták a korláton, bele a folyóba, amely lassan magával sodorta őket. Bob aztán előrement, kihozta a dzsipet. A francia pék kocsiját otthagyták a híd mellett. Harry gondosan felvette a földre esett nyílt parancsot és eltette ismét.

Négy perccel azután, hogy megállásra kényszerültek a hídnál, ismét tovább indultak. Most már egy német katonai terepjáróval.

– Ide kell megérkezniök? – kérdezte Kate.

Harry húga nem volt egyedül. A Főnök most nem hagyta, hogy másik szuperügynöke, a testvérpár egyik tagja egyedül tevékenykedjen. Ha nem is mondta ki soha, azért Kate sejtette: a Főnök nagyra értékeli Harryt és őt, nem szeretné, ha elvesznének a brit titkosszolgálat számára. Vajon vannak-e a Főnöknek egyéb emberi érzelmei...? Ezt nem sikerült még megtudnia a lánynak, pedig lassan egy éve lesz, hogy ez a halk szavú, mindig megfontolt ember beszervezte őket különlegesen konspirált osztágába.

Az öreg nem is volt olyan öreg – talán csak örökké borotvátlan borostás arca miatt látszott idősebbnek a koránál. Nem volt még ötven, amikor bárkájával a párti stéghez állt. A fenékbe vert széles cölöpök megnyikordultak a hajó oldalán. Ameddig a szem ellátott, mocsaras láp húzódott, ebből csak néhány kiemelkedés állt ki. Távolabb a folyó tiszta szakasza építgetett homokpadokat, és egy dűne mögött ott volt a tenger. De ezt most nem láthatták innen.

Kate már két napja lakott egy parti kunyhóban. Innen a stégtől lehetett megközelíteni. A közeli mocsárvilágban számos ér folydogált, ezeken csak keskeny csónakokon közlekedhettek. A rájuk boruló fák valóságos szövevényt alkottak, a csónakban ülők afféle zöldárnyas folyosókon evezhettek.

Kate nyugtalan volt. Az öreg viszont egyszerűen vállalt vont:

– Biztosan ide jönnek, ha...ha egyáltalán sikerrel járnak – mormolta kelletlenül. Láthatóan nem akart összetűzni a lánnyal, akit távoli megbízói küldtek ide, de attól is tartott, hogy *a kis hölgy* folyton nyavalyogni fog. Kate belátta, nem szabad túlfeszítenie a húrokat. Az öreg addig nyugodtan élt. Franciaország óceáni szélén elhalászatott, olykor vadászatot kísért a mocsárba – és senki sem sejtette, hogy a briteknek dolgozik. A tengeren elhúzó hadihajókat figyelte, híreket gyűjtött. A német kémek leleplezésében is segített olykor. Most meglehetősen egyszerűnek tetsző feladatot kapott. Nem kockáztatott sokat, vélte.

– Harry nagyon kemény fickó – mondta a lány meggyőződéssel. Az öreg nem válaszolt. Sohasem látta Harryt, tegnap ilyenkor